

น้ำค้างหยาดหยดย้อย
สุริย์ส่องพร่างพรายตา
พิสุทธิ์ดุจจรรมา
อยู่กึ่งกลางกายแล้ว

ปลายหญ้า
ดั่งแก้ว
ลอยเด่น
ช่วงแพรวมณีใส

ตะวันธรรม

มหัศจรรย์สมาธิ

วันอาทิตย์ที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไปตั้งใจให้แน่วแน่มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานกันทุก ๆ
คนนะ ให้นั่งขัดสมาธิโดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือ
ซ้าย ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บน
หน้าตักพอสมควร ๆ

หลับตาของเราเบา ๆ ค่อนลูกพอสมควร ๆ ไม่ถึงกับปิด
สนิท คล้ายกับตอนที่เราใกล้จะหลับ อย่าไปบีบเปลือกตา อย่า
กดลูกนัยน์ตา หลับตาพริ้ม ๆ ในระดับขนตาชนกันพริ้ม ๆ นั่ง
หน้ายิ้ม ๆ สบาย ๆ

แล้วก็ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกาย ทั้งเนื้อทั้งตัวให้มีความรู้สึกว่าการผ่อนคลายจริง ๆ ตั้งแต่กล้ามเนื้อบนใบหน้า ศีรษะ ลำคอ บ่า ไหล่ แขนทั้งสองถึงปลายนิ้วมือให้ผ่อนคลาย กล้ามเนื้อบริเวณลำตัว ขาทั้งสองถึงปลายนิ้วเท้า ขยับเนื้อขยับตัวของเราให้ดี กระทั่งเนื้อเยื่อไขมันในตัวเดินได้สะดวก จะได้ไม่ปวด ไม่เมื่อย ไม่ตึง ไม่เกร็ง

ต้องผ่อนคลายนะ ตรงนี้สำคัญ
หลับตาให้เป็น แล้วก็ผ่อนคลาย
เริ่มต้นต้องทำให้ถูกต้องนะ

แล้วก็ทำให้ใจให้ใส ๆ ให้บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลด ปล่อย วาง ทั้งทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจไปหยุดนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ สบาย ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ หรือจาง่าย ๆ ว่าอยู่ในบริเวณกลางท้อง

จาง่าย ๆ ให้รวมใจของเราไปหยุดนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตรงที่เรามั่นใจว่าตรงนี้คือศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ เอาใจไปหยุดนิ่ง ๆ อยู่ตรงนั้น คือเอาความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ รวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน หรือจาง่าย ๆ ว่า เอาความรู้สึกทั้งหมดไปรวมอยู่ที่ตรงนั้น อย่างสบาย ๆ

แล้วก็กำหนดกิจกรรมนิมิตขึ้นมาในใจ เป็นภาพทางใจ นึกถึงเพชรสักเม็ด หรือก้อนน้ำแข็งใส ๆ กลมรอบตัวเหมือนดวงแก้ว แต่ว่าใสบริสุทธิ์ประดุจเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีตำหนิเลย โตขนาดไหนก็ได้ อย่างน้อยโตเท่ากับแก้วตาของเรานะ หรือขนาดดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวที่เรามองเห็นไปบนท้องฟ้าในตอนกลางคืนขนาดไหนล่ะ ก็นึกเอาขนาดนั้น ขนาดที่เราชอบ แต่ต้องกลมรอบตัวเหมือนดวงแก้ว แล้วก็ใส่เย็น ใสอย่างน้อยก็เหมือนน้ำใส ๆ หรือเหมือนกระจกใส ๆ ถ้ายิ่งใสเหมือนกับเพชรได้ยิ่งดี

กำหนดเป็นกิจกรรมนิมิตเป็นภาพทางใจ เป็นที่ยึดที่เกาะของใจเรา ใจจะได้ไม่ไปคิดเรื่องอื่นให้นึกอย่างสบาย ๆ คล้าย ๆ กับเรานึกถึงสิ่งที่เราชอบ ที่เราคุ่นเคย นึกง่าย ๆ สบาย ๆ พร้อมกับประคองใจให้หยุดนิ่งด้วยกรรมภาวนาในใจเบา ๆ

โดยให้เสียงของคำภาวนาเป็นเสียงที่ละเอียดอ่อน ดังออกมาจากในกลางท้องของเรา คล้าย ๆ เป็นเสียงที่ออกมาจากแหล่งแห่งความสุข แหล่งแห่งความบริสุทธิ์ แหล่งแห่งอานุภาพอันไม่มีประมาณ เพื่อขจัดความไม่บริสุทธิ์ที่เป็นมลทินของใจเราให้ใสสว่างและก็เยือกเย็น เรภาวนาว่า สัมมา อะระหัง

จะภาวนาก็ครั้งก็ได้ แต่ทุกครั้งที่ภาวนา สัมมา อะระหัง เราจะต้องไม่ลืมตรึมนึกถึงดวงใส เอาใจหยุดอยู่ในกลางดวงใส ๆ ของกิจกรรมนิมิตนั้น จนกว่าใจจะหยุดนิ่งจนทั้งคำภาวนาไปเอง หรือเกิดความรู้สึกว่าไม่อยากจะภาวนาอีกต่อไป อยาก

หยุดใจนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ เบา ๆ ที่กลางดวงใจ อย่างเดียว

ถ้าเกิดความรู้สึกอย่างนี้ เราไม่ต้องภาวนา สัมมา อะระหัง อีก แต่ว่าเมื่อใดใจเริ่มหลุดคิดฟุ้งไปเรื่องอื่น เราจึงย้อนกลับมา ภาวนาใหม่ ประคับประคองใจกันไปอย่างนี้จนกว่าใจจะหยุดนิ่ง

มหัศจรรย์สมาธิ

วัตถุประสงค์ที่เราต้องเจริญสมาธิภาวนา ก็เพื่อต้องการ กลับกายวาจาใจของเราให้ใสบริสุทธิ์ ให้หยุดนิ่ง ไม่ให้วิ่งไปตาม ความทะยานอยากแบบโลก ๆ อย่างที่ผ่าน ๆ มา

ใจจะบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ที่นอกเหนือจากความรู้สึกว่า บริสุทธิ์ จะต้องเห็นความบริสุทธิ์เป็นดวงใส ๆ จะเกิดขึ้นได้มี เพียงประการเดียว คือ ต้องเจริญสมาธิภาวนาจนใจหยุดนิ่ง เรา เจริญสมาธิภาวนาอย่างน้อยก็เพื่ออย่างนี้

ในลำดับถัดไป ความบริสุทธิ์นี้จะทำให้เราเข้าถึงความสุข ที่แท้จริงภายใน ซึ่งเป็นความสุขที่แตกต่างจากที่เราเคยเจอ เป็น ความสุขที่เราไม่อาจจะบรรยายได้ว่ามันเหมือนกับอะไร เพราะ เป็นความสุขที่จะหาภาษาใด ๆ ในโลก แม้เอามารวมกันหลาย พันหลายหมื่นภาษา ก็ไม่อาจจะบรรยายได้

ความสุขและความบริสุทธิ์นี้เป็นสุดยอดแห่งความปรารถนา ของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่เฉพาะมนุษย์เท่านั้นที่อยากเจอ

ความสุขอย่างนี้ โดยเฉพาะมนุษย์เกิดมานี้สิ่งที่ปรารถนาก็คือ
ความสุข

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

สุขะกามานิ ภูตานิ สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง
สิ่งที่เป็นยอดปรารถนา คือความสุข

ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เราแสวงหาความสุขไปตามรสนิยม
ไปตามความเข้าใจของเรา หรือเห็นคนอื่นเขาทำอย่างไร เราก็
ทำอย่างนั้น เพราะเข้าใจว่าสิ่งนี้คือความสุข

เช่น ถ้าคิดว่าความสุขอยู่ที่คน ก็จะไปหาคน ความสุข
อยู่ที่สิ่งของ ก็จะไปหาสิ่งของ ความสุขอยู่ที่สัตว์ ก็ไปหาสัตว์
ความสุขอยู่ที่ธรรมชาติ ก็จะไปหาธรรมชาติ ถ้าเข้าใจว่า
ความสุขอยู่ที่น้ำเมา ก็จะไปหาน้ำเมา ถ้าเข้าใจว่าความสุขอยู่
ที่สิ่งเสพติด ก็จะไปหาสิ่งนั้น คิดว่าอยู่ที่การพนันก็จะไปหาที่
การพนัน ก็วิ่งไปตามความเข้าใจ ตามรสนิยม แต่ไปแล้วก็ไม่เคย
เจอเลย เจอแต่ความเพลิน ๆ กับเพลีย ไม่ได้เกิดประโยชน์อันใด

แต่เมื่อใดที่เราเจริญสมาธิภาวนา กระทั่งใจหยุดนิ่งจน
เห็นความบริสุทธิ์ปรากฏเกิดขึ้น เราจึงจะรู้จักความสุข เพราะ
ฉะนั้น เจริญสมาธิภาวนาก็เพื่อให้เข้าถึงความสุขและความ
บริสุทธิ์

นอกจากนั้น เรายัง**เข้าถึงความสว่างของชีวิต** ซึ่งเป็นแสงสว่างจริง ๆ ไม่ใช่แค่เป็นการอุปมาของคำว่า “แสงสว่างส่องทางชีวิต” เราจะเริ่มรู้จักชีวิตอีกหลาย ๆ ระดับที่ซับซ้อนอยู่ภายในตัวของเรา จากการที่เราเจริญสมาธิภาวนาจนใจหยุดนิ่ง เมื่อแสงสว่างภายในบังเกิดขึ้น ซึ่งมีจุดเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นความสว่างภายในที่เนียนตาละมุนใจ ไม่แสบตา ไม่จ้ำตา ที่สว่างกว่าแสงสว่างภายนอก สว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ยามเที่ยงวัน สว่างกว่าดวงจันทร์ หรือดวงดาวบนท้องฟ้า สว่างกว่าแสงที่มนุษย์ประดิษฐ์

ความสว่างที่มาพร้อมกับความสุขและความบริสุทธิ์ จะเปิดเผยความลับของชีวิต ซึ่งเราไม่เคยรู้มาก่อนเลย เมื่อเรามองผ่านแสงสว่างนั้น เราจะพบชีวิตอีกหลายระดับอยู่ภายใน

เช่น พบตัวของเราเองอยู่ในตัวของเราเอง ซึ่งเราไม่เคยคิดมาก่อน ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย เห็นแต่ตัวเราเองอยู่ในกระจกที่เราส่องเงาหน้า หรือเห็นตอนที่เรานอนหลับแล้วฝันไปว่าตัวของเราออกไปทำหน้าที่ฝันไปเจอสิ่งนั้นสิ่งนี้ จริงบ้าง ไม่จริงบ้าง จำได้บ้าง จำไม่ได้บ้าง

แต่พอเราเจริญสมาธิภาวนาใจหยุดนิ่ง แสงสว่างเกิดขึ้นภายในเจิดจ้า เมื่อใจหลุดพ้นจากความรู้สึกที่เป็นตัวตน ไม่มีร่างกายของเรา เราจะพบอีกชีวิตหนึ่งซึ่งเป็นตัวของเราเอง หน้าตาเหมือนตัวเรา แต่อยู่ในอิริยาบถนั่งสมาธิ จึงเป็นสิ่ง

อัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับเรา อย่างที่เราไม่รู้จักรมาก่อนว่า ทำไมเราเห็นตัวเองได้ทั้ง ๆ ที่เราหลับตาเจริญสมาธิภาวนา เห็นตัวเองที่สดใสกว่ากายข้างนอก เป็นความรู้ใหม่ที่เรารู้จัก ที่เรามีประสบการณ์ภายใน กายนี้เขาเรียกว่า “กายมนุษย์ละเอียดหรือกายฝัน”

เวลาตาย กายนี้จะหลุดออกไปจากกายมนุษย์หยาบผ่านตามฐานต่าง ๆ จนกระทั่งออกไปจากฐานที่ ๗ ออกไปที่ปากช่องจมูก แต่เวลาเรายังมีชีวิตอยู่จะปรากฏให้เห็นตอนเราหลับแล้วฝันไป นี่ก็เป็นผลจากการเจริญสมาธิภาวนาที่ทำให้เรามีความรู้เพิ่มขึ้น ความลับของชีวิตได้ถูกทำลายออกไปในระดับหนึ่ง

เมื่อใจของเราหยุดนิ่งสนิทอยู่ในกลางของกายมนุษย์ละเอียด จนกระทั่งเราเป็นกายมนุษย์ละเอียด มีความรู้สึกเป็นกายมนุษย์ละเอียด เหมือนที่เรามีความรู้สึกเป็นกายมนุษย์หยาบอย่างนั้นแหละ ความรู้ก็จะเกิดขึ้นอีกระดับหนึ่ง

แต่เดิมเราเข้าใจว่า กายมนุษย์หยาบนี้เป็นตัวเรา เป็นของของเรา แต่เมื่อเรามาถึงกายมนุษย์ละเอียดภายใน เราได้ความรู้เพิ่มเติมว่า กายภายนอกแค่เป็นประดุกบ้านเรือน เหมือนเป็นเรือนของใจ เป็นเรือนให้กายมนุษย์ละเอียดอาศัยชั่วคราว เมื่อหมดอายุขัยก็ต้องแตกสลาย

หายไป เพราะฉะนั้นความผูกพันในกายมนุษย์
หายาบ หรือสิ่งที่เนื่องด้วยกายมนุษย์หายาบก็จะ
ค่อย ๆ บรรเทาลงไปเรื่อย ๆ เพราะความเข้าใจ
ของเรามีเพิ่มขึ้น ความเข้าใจนี้แหละเขาเรียก
ว่า “ปัญญา” แต่เป็นปัญญาที่สูงกว่าปกติ สูง
กว่ามนุษย์ทั่วไป

เพราะฉะนั้น **สมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา** แต่ปัญญา
ในที่นี้เป็นปัญญาที่เกิดจากการเห็นแจ้ง เห็นว่าตัวเราอยู่ในตัว
ของเรา

และถ้าหากเรานำใจของกายมนุษย์ละเอียดหยุดนิ่งต่อไป
อีกในกลางกาย ความลับของชีวิตก็ถูกทำลายไปเรื่อย ๆ สิ่งที
บดบังก็ถูกทำลายให้ล่มสลายไป ความสว่างก็เกิดขึ้น การเห็น
แจ้งก็เพิ่มขึ้น กว้างขึ้น ความรู้แจ้งก็กว้างขึ้นไปตามการเห็น เห็น
ถึงไหนก็รู้ถึงนั้น จนกระทั่งเข้าไปถึงกายที่สำคัญคือกายองค์พระ
มืองค์พระผุดผ่านเกิดขึ้นมาในกลางกาย

สำหรับอุปาสิกาแก้วหน่ออ่อน ก็คงจะได้ยินประสบการณ์
ของเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่เข้ามาอบรมในรุ่นนี้ ตามศูนย์
ตามไฮด์ต่าง ๆ ที่เขามีประสบการณ์ภายในว่า เห็นองค์พระ

ผุดผ่านขึ้น หลาย ๆ ท่านก็เปิดเผยในประสบการณ์ที่เล่าสู่กัน ฟังว่าไม่เคยคิดว่าจะมีสิ่งนี้มาก่อน อีกทั้งไม่เคยเชื่อและก็ไม่เคยลงมือปฏิบัติ แต่บัดนี้ได้ทำลายความสงสัยนั้นไปแล้วด้วย ตัวของตัวเองเมื่อใจหยุดนิ่ง เพราะเป็นสิ่งที่ผ่านความไม่เชื่อมาก่อน แล้วก็มีปฏิบัติโดยที่ไม่รู้อะไรเลย แค่อยู่นิ่งเฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไรที่นอกเหนือจากนี้ แค่ต้องการให้ใจสงบแล้วเกิดความสุขภายในเท่านั้น

แต่แล้วก็เกิดปรากฏการณ์ที่บุญเก่าได้ช่อง ส่งผลทำให้ใจหยุดนิ่งเข้าถึงดวงธรรมภายใน และก็เห็นองค์พระภายในปรากฏ เกิดขึ้นเป็นองค์พระแก้วที่ใสบริสุทธิ์ ใสเหมือนน้ำแข็งบ้าง ใสเหมือนกระจกเงาบ้าง ใสเหมือนกับเพชรบ้าง และก็ใสเกินใส เกินความใสใด ๆ ในโลกใสที่ทะลุได้และก็มีแสงสว่างที่เนียนตา ละมุนใจ

อีกทั้งรูปร่างขององค์พระก็แตกต่างจากพระพุทธรูปที่เคยเห็น เคยเจอ มีเกตุดอกบัวตูมตั้งอยู่บนจอมกระหม่อม ซึ่งมีเส้นพระศกหรือเส้นผมขดเวียนเป็นทักษิณาวรรต หมุนขวาตามเข็มนาฬิกาเรียงรายอย่างสวยงามบนพระเศียรท่าน ที่ตั้งอยู่บนพระวรกายที่งดงามแตกต่างจากพระพุทธรูปภายนอกที่เคยเห็น เคยกราบไหว้บูชา

ตรงนี้แหละ เราจะเริ่มเข้าใจเพิ่มขึ้นว่า ทำไมปุ่ย่าตายาย หรือบรรพบุรุษของเราที่เป็นชาวพุทธต้องสร้างพุทธปฏิมากร หรือพระพุทธรูปเอาไว้เป็นที่เคารพกราบไหว้บูชา เป็นเครื่องระลึกนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเข้าใจนี้จะเพิ่มขึ้นว่า ที่เขาสรางพระพุทธรูปขึ้นมาก็เพราะเขาถอดแบบออกมาจากภายในนี้แหละ แต่ก็มีข้อสงสัยว่า พระพุทธรูปที่เขาสร้างกันภายนอกกับภายในนี้มันแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน ต่างตรงที่ ความสวยงาม ความใส ความสว่าง และก็ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้ง ทั้งนี้ก็เป็นเพราะข้างยังเข้าไม่ถึง แต่ก็สืบทอดความคิด สืบสานกันมาเป็นวัฒนธรรมของการสร้างพุทธปฏิมากร เพื่อระลึกนึกถึงพระพุทธรเจ้าซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดี

แล้วก็จะเข้าใจเพิ่มขึ้นว่า เขาสรางขึ้นเพื่อให้รู้ว่าในตัวของเรานี้มีพระธรรมกายซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของเรา สิ่งอื่นไม่ใช่สรณะ เมื่อเข้าถึงแล้วอบอุ่น ปลอดภัย มีความสุข สุขกายสบายใจในทุกหนทุกแห่ง แม้อยู่ตามลำพัง แม้สังขารจะเจ็บ จะป่วย แม้จะอยู่ในที่คับขันเกิดวิกฤติของชีวิตก็ไม่หวั่นไหว ใจจะอยู่เหนือความรู้สึกสะดุ้งพรั่นพรึงหวาดหวั่น หรือหวาดกลัวแบบมนุษย์ทั่ว ๆ ไป

แล้วก็จะเข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่มขึ้น ที่พระองค์เคยตรัสกับพระวัคคลีในทำนองว่า “วัคคลีเธอจะมัวมาดูร่างกายของพระตถาคตที่เปื่อยเน่านี่ทำไม แม้ประกอบไปด้วย

ลักษณะมหาบุรุษงามยิ่งกว่าเทวดา พรหมหรืออรูปพรหม แต่
ก็มีการเปื้อยเนาเป็นธรรมดา เหมือนสังขารร่างกายของมนุษย์
ทั่ว ๆ ไป” ท่านบอกอย่ามองตรงนี้ “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็น
พระตถาคตตัวจริง” เพราะพระตถาคตคือธรรมกาย ธรรมกาย
คือพระตถาคตเจ้า ท่านกล่าวให้พระวัคคิผู้ที่ติดใจหลงใหลใน
รูปกายหยาบลักษณะมหาบุรุษของพระองค์ได้ทราบ

ก็แปลว่า พระองค์ตรัสในสิ่งที่ลึกซึ้งถึงความเป็นพระพุทธรเจ้า
จริง ๆ นั้น คือพระธรรมกายในตัวของพระองค์เอง ไม่ใช่กาย
หยาบภายนอก เพราะกายหยาบภายนอกพระองค์ได้มาตั้งแต่
ประสูติ ประสูติมาก็ได้ลักษณะมหาบุรุษแล้ว ในระดับอภิสตตาส
กฤษีที่เขาเคารพนับถือกันทั้งแผ่นดินของกรุงกบิลพัสดุ์ สามารถ
เหาะเหินเดินอากาศได้ ยิ่งมากราบไหว้ตอนที่ท่านยังเป็นทารก
อยู่ ก็แปลว่าลักษณะภายนอกไม่ใช่พระพุทธรเจ้า แต่ความเป็น
พระพุทธรเจ้าอยู่ภายใน คือ พระธรรมกาย

และเนื่องจากพระองค์ได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้ว
ก็ไม่เก็บความรู้ไว้เฉพาะพระองค์ท่าน ได้ถ่ายทอดให้กับ
ผู้มีบุญทั้งหลายทั้งมนุษย์และเทวดาได้ตามและก็ได้บรรลุ
ตามพระองค์ ด้วยพระมหากรุณานี้มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย
จึงเคารพกราบไหว้บูชาทั้งกายหยาบและกายธรรมของท่าน ใน
ฐานะเป็นพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธรเจ้า เป็นพระบรมครูที่
ถ่ายทอดความรู้อันบริสุทธิ์นี้ให้กับทุก ๆ คน โดยไม่จำกัดเชื้อ

ชาติ ศาสนาและเผ่าพันธุ์ เพราะในสมัยพุทธกาลก็มีความเชื่อ
ที่หลากหลายเช่นเดียวกับในยุคนี้แหละ ใครมีบุญได้ยินได้ฟัง
ท่าน ได้ปฏิบัติตามคำสอนท่าน ก็จะมีบรรลุนิพพานเช่นเดียวกับท่าน
เพราะฉะนั้นก็มีพยานในการตรัสรู้ธรรมเกิดขึ้นมากมาย

ลูก ๆ ทุกคนเป็นผู้มีบุญที่ให้โอกาสตัวเองปฏิบัติธรรม
เจริญสมาธิภาวนาเพื่อเข้าถึงพระธรรมกาย นี่คือช่วงจังหวะชีวิต
ที่ดีที่สุด แม้เวลาจะเหลืออยู่อีกเพียง ๑ วัน ๑ คืนเท่านั้นก็ตาม
จะต้องประกอบความเพียรให้กลั่นกล้ำ เพราะว่าบุญเก่าของเรา
มีมากเพียงพอแล้ว เหลือแต่การประกอบความเพียรและทำให้
ถูกหลักวิชชาเท่านั้น คือ ง่าย ๆ สบาย ๆ และกึ่งใจเย็น ๆ หยุด
ใจนิ่งอย่างเดียวก็นิพพานได้ ประสงค์เข้าถึงพระธรรมกายใน
ตัวได้

เพราะฉะนั้น เวลาที่เหลืออยู่นี้ ทำวันนี้ให้ดีที่สุดด้วยการ
เจริญสมาธิภาวนา ให้กายวาจาใจของเราสะอาดบริสุทธิ์ที่สุด
ด้วยการหยุดนิ่งอย่างเบา ๆ สบาย ๆ ใจเย็น ๆ ประคับประคอง
ใจไปเรื่อย ๆ ด้วยปริกรรมภาวนาในใจเบา ๆ ว่า สัมมา อะระหัง
ตริกันึกถึงดวงใส หยุดอยู่ในกลางดวงใส ๆ

ส่วนผู้ที่ได้ดวงใส ๆ แล้ว และเข้าถึงองค์พระภายในแล้ว ก็
หยุดใจต่อไปอีก หยุดอยู่ในกลางดวงใส ในกลางองค์พระใส หรือ
หยุดในกลางกายตัวเองที่เราเห็นอยู่นั้น อย่างเบา ๆ สบาย ๆ

เรื่อย ๆ ไป ทำซ้ำ ๆ ทำให้ชำนาญ ให้ติดเป็นจริตอุปนิสัย ให้
ชำนาญทั้งหลายตาก็เห็น ลืมตาก็ต้องให้เห็น นิ่ง นอน ยืน เดิน
ก็ต้องให้เห็นชัดใสแจ่มกระจ่าง นั่นแหละจะเป็นที่พึงที่ระลึก
ที่แท้จริงของลูกทุก ๆ คน

แล้วก็จะได้มีโอกาสศึกษาเรียนรู้วิชาของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าเพิ่มขึ้นได้ ถ้าลูกปรารถนา เขาเรียกว่า **“วิชาธรรมกาย”**
ตั้งแต่วิชา ๓ วิชา ๘ ประการ อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น เป็นต้น
จะศึกษาได้ต่อเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายในตัว เพราะว่าเป็นวิชา
ของพระธรรมกายที่จะต้องศึกษาด้วยพระธรรมกาย สั่งสอนด้วย
พระธรรมกาย เรียนได้เฉพาะพระธรรมกายในตัวเท่านั้น กาย
อื่นเรียนไม่ได้

ถ้าเราเข้าถึงท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท่าน นั่นแหละ
เวลาที่จะศึกษาเรียนรู้วิชาธรรมกายได้บังเกิดขึ้นแล้ว ภพชาติ
ทั้งหลายจะอยู่ในสายตาของเรา เหมือนเราลืมตาของกายมนุษย์
หยาบเห็นต้นหมากกรากไม้ ภูเขาเลากา ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
ดวงดาว อย่างนั้นแหละ มันจะอยู่ในสายตา แต่เป็นสายตาของ
พระธรรมกาย เขาเรียกว่า **“ธรรมจักขุ”** คือ ดวงตาธรรมของ
พระธรรมกายที่มีความเห็นแจ้งที่แตกต่างจากการเห็นทั่ว ๆ ไป
แตกต่างจากการเห็นด้วยตามนุษย์ แตกต่างจากการเห็นด้วยตา
ของเทวดา แตกต่างจากการเห็นด้วยตาของกายรูปพรหม หรือ

แตกต่างจากการเห็นของอรุณพรหมทั้งหลาย

เห็นแตกต่างอย่างนี้ภาษาธรรมะเรียกว่า “วิปัสสนา”
เป็นการเห็นที่วิเศษ แจ่มแจ้ง และแตกต่างจากการเห็นทั่ว ๆ ไป
เพราะเห็นด้วยพระธรรมกายนั้น จะเห็นไปทุกทิศทุกทาง ณ
จุดเดียวกัน ตำแหน่งเดียวกัน

วันใดที่ลูกทุกคนได้เข้าถึงพระธรรมกาย
ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ได้ใช้ศูนย์กลางกาย
ร่วมกัน ตำแหน่งเดียวกัน ความรู้ ความเข้าใจ
การเห็นแจ้ง ก็จะได้เห็นเหมือนกัน รู้แจ้งเหมือนกัน
เมื่อเห็นแจ้งเหมือนกัน รู้แจ้งเหมือนกัน ก็จะคิด
เหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน เมื่อคิด
เหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือนกัน สิ่งดี ๆ
ก็จะบังเกิดขึ้นกับโลกใบนี้อย่างอัศจรรย์

เข้านี้อากาศกำลังสดชื่นแจ่มใสเย็นสบาย ให้ลูกทุกคน
ผู้มีบุญประกอบความเพียรให้ลูกหลักวิชชาเรื่อยไป ขอให้

ลูกทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวทุกคน
ต่างคนต่างนั่งกันไปเจียบ ๆ นะ

พระเทพญาณมหามุนี

